

אניני מציני מתיקה

מלוכת מספר

'מתיקות התורה'

מוסר השכל ולקח טוב ואמרות חיוזק הנלמדים מתוך פרשיות התורה מלוכטים מפי סופרים וספרים ככתבם וכלשונם

פרשת מקץ - חנוכה

170 DIVISION AV. BROOKLYN N.Y. 11211 | 917.750.3995 | 7503995@GMAIL.COM | הארות והערות יתקבלו בברכה ירמ' טעסלער

ימי החנוכה – חיבתן של ישראל

כאשר תדליק את הנרות של חנוכה, הם יאירו לך את הדרך. מאז היתה לו המנוחה כמו קמיע, ועכשיו שוכב הוא באהל הקר ומהרהר, האם להדליק נר חנוכה פה, בין הגויים, לבסוף החליט, שימתין עד שכולם ילכו לישון ואז ידליק.

כאשר ישנו כולם, הוציא את המנוחה של אביו. הדליק נר ראשון ובירך עליו. הוא הביט בשלהבת הקטנה שעולה, והמראות צפו ועלו למול עיניו, אביו בעינים דומעות, עיירה פולנית קטנה, והוא החל לבכות, לפתע הרגיש יד רכה נוגעת בכתיפו, הביט לאחוריו ורואה את הגנרל דשורדז' וואשינגטון, המפקד בכבודו ובעצמו, עומד מעליו ושואלו, חייל למה תבכה, קר לך, החייל כאילו שכח מי עומד מעליו, ואמר אני בוכה גנרל לפני אבי שבשמים, בידו נתון כל גורל העולם ואשר יארע עם מליוני ברואיו, אני מתפלל לניצחונך אדוני, בורח אני מפני הפריצים שהשפילו את בני עמי, את אבי ואימי את בני העיירה, אנגליה יפול ואתה תנצח.

הגנרל וואשינגטון לחץ את ידי החייל, תודה חייל, מה המנוחה הזאת, מבית אבי הבאתי אותה, יהודי כל העולם מדליקים בלילה זה נרות חנוכה לזכר הנס הגדול שארע לאבותינו, לפרסם את הנס של ניצחון החשמונאים על היוונים, נר החנוכה הנוצץ הדליק אור בעיני וואשינגטון שקרא בשמחה, יהודי אתה, מבני הנביאים, ואתה אומר שאנחנו ננצח, כן אדוני, השיב החייל לגנרל בבטחה.

הגנרל קם ופניו אורו, תפילות החייל נתקבלו, הגנרל וואשינגטון נהיה לימים לנשיא ארה"ב, והחייל הפשוט לאחד מאזרחיה, שנה לאחר מכן, בליל ראשון של חנוכה, ישב לו החייל בביתו שבניו יורק, נר החנוכה דלק על אדן החלון, לפתע, דפיקה בדלת, בעל הבית פתח את הדלת, ועל מפתח הפתח, הנשיא וואשינגטון, הנר הזה ודברך הנפלאים הדליקו אור בליבי באותו לילה, אמר הנשיא, בקרוב תקבל, אות כבוד, ממשלת ארה"ב יחד עם חבריך, אך הלילה תקבל ממני, אות כבוד, כך אמר והניח על השולחן מדליית זהב עליה היתה חרוטה מנורה עם נר ראשון, ולמטה כתוב לאות תודה על נרך, דשורדז' וואשינגטון!

ואנו, ישראל קדושים, בנים למקום, אינם זקוקים כמובן להסכמותיהם של גוים ערלים על כוחם של הנרות הללו קודש הם, ובהעלותנו את הנרות ניתן אל לבנו לזכור ולהתעורר את גודל חיבתנו אצל אבינו אב הרחמן המרחם עלינו ואוהב אותנו בכל עת ובכל שעה.

ברוב שבח והודאה להשי"ת ברטט ובזיע בגיל בשמחה מוגשים אנו לפני קהל עדת מי מנה את הגליון הראשון בגליונות 'אוצר מיני מתיקה' המבוססים על הספרים הנפלאים 'מתיקות התורה'. בתוך כל אלפי המאמרים היקרים שנקבצו ובאו בספרים אלו, ניתן מקום של כבוד למאמרים העוסקים על 'חיבתם של ישראל', לחזק את לבבנו ואת לבבנו על גודל זכייתנו להיות בנים להעם הנבחר, בנים אתם לה' אלקיכם.

כמה נאה ומתאים להוציא את הגליון הראשון דווקא בימי האורה, ימי החנוכה, אשר המה מאירים אותנו באור החביבות היתירה שנודעת להם לישראל שנקראו בנים למקום.

הלא נודעים דבריו של הפני יהושע שהקשה (שבת כב, א), מדוע עשה הקב"ה את כל הנס של חנוכה שמצאו פך אחד של שמן טהור מונח בחותמו של כהן גדול, והרי ההלכה היא שטומאה הותרה בציבור, ואם כן היה מותר להם להדליק גם בשמן טמא, ולא עבד קודשא בריך הוא ניסא למגנא. ותירץ שם, שעיקר הנס לא נעשה אלא להודיע להם חיבת המקום עליהם!

גם הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זי"ע בספרו קדושת לוי, (בקדושה החמישית לחנוכה), האריך בגדולות ונפלאות בדברים מלהיבים על חיבתם של ישראל הבוקעת ועולה בימי החנוכה, עיי"ש.

זהו כוחם של נרות חנוכה, להלהיב את לבבנו ולהזכיר לנו כי אנו בנים למקום וחביבים אצלו באהבת עולם ואהבה רבה, ואולי זה נרמז בדברי הרמב"ם בהלכות חנוכה שכתב "מצות נר חנוכה מצוה חביבה היא עד מאוד", הכוונה שמצוה זו מלמדת אותנו את החביבות של הקב"ה אלינו, וכמים הפנים לפנים גם מצוות חביבות עלינו.

ועד היכן מגיע כוחם של נרות חנוכה להאיר את הלבבות, נביא כאן מעשה פלא (עפ"י הספר פרדס החנוכה עמ' שכ) ממנו נלמד שאפילו גוים ערלים יכולים להתחזק מנרות חנוכה.

היה זה בחנוכה שנת תקל"ז (771 למנינם) בעיצומו של חורף קשה מנשוא, ישבו חיילים בוואלי פורג בלי לדעת למה הם מחכים, ביניהם מצוי חייל יהודי שומר תורה ומצוות, הוא שוכב באהל וקופא מקור, מהרהר בכשלונות המיוחסים לצבא וואשינגטון, שפתיו נושאות תפילה חמה לבורא עולם, נר ראשון של חנוכה. שנים חלפו מהלילה בו עזב החייל את בית הוריו, בליל א' של חנוכה בעיירה פולנית קטנה. אביו נתן לו מנורה ואמר לו,

שבל נחשוב שאנו הננו הממציאים את הפרנסה אלא היא מזדמנת ובאה לנגדנו

וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים וּפְרָעָה חָלָם (מא, א). במדרש (רבתי פרשה פ"ט) אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו (תהלים מ' ה') זה יוסף.

סיפר אאמו"ר זצ"ל מה ששמע בשם הרבי (מאוסטרובצא) זצלה"ה, פעם שאל לאחד מחשובי חסידיו, מה הסיבה שלא מצאנו דג בלוע בתוך דג שיהיה ראשו כנגד ראשו וזנבו כנגד זנבו, אלא תמיד הראש של הדג הבלוע כנגד זנבו של הבלוע.

ענה ואמר העולם אומרים, היות והדג מחפש פרנסתו, מראים מן השמים שבל נחשוב שאנו הננו המוצאים והממציאים את הפרנסה, לא כן, את מה שהוא רודף אחריו, אין הוא מוצא, רק הקב"ה מזמין לו דג, והדג ההוא בא מולו, וכך הוא בולעו, ומשום כך הדג נמצא בלוע זנבו לראשו של הבלוע.

ואני אומר, המשיך הרבי זצ"ל ואמר, היות וכך הוא פרנסתו של הרודף, שיאכל את הדג השני, ובכדי שהדג הנתפס לא יסרוט אותו והפרנסה תהיה לו בנחת, מפני זה הוא בולע אותו בדרך זו, כי אם יבלע אותו דרך זנבו הרי הזנב יהרוס לו, לבלוע, את הקרביים. זה מובן מצידו של הרודף, אבל הנרדף, למה הוא נתפס בצורה זו, הרי הוא רואה ויכול להזהר.

ענה הרבי ואמר, ידועים הם דברי הזוהר, שלדג עינין פקחין, זאת אומרת שהדג אינו ישן כשאר הברואים, רק תמיד הוא ער, נמצא שהדג, מלפניו הוא בטוח ואינו מפחד, שהרי רואה הוא, וכל פחדו הוא מאחוריו, מן העורף, שלא יתפס.

מראים לנו מן השמים, היכן שאדם מפחד, שם עוזרים לו מן השמים, ודוקא היכן שהוא הולך סמוך ובטוח בעצמו, שם הוא נכשל.

אמר הכותב שמעתי שפעם בא אליו אחד ממקורביו, ושפך לפניו את מר לבו, רבי. טרוד אני יתר על המדה בדאגות

עובדות וסיפורי צדיקים

אבטיחך שיהי' לך גם כן פרנסה בריוח כאשר כשיהי' לשכנך פדיון תתן תודה להשם

וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים וּפְרָעָה חָלָם (מא, א). במדרש (רבתי פרשה פ"ט) אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו (תהלים מ' ה') זה יוסף.

אחד מאנ"ש מקאברין שהי' חנוני בא לפניו והתאונן על מיעוט פרנסתו מחנות שלו, ואמר אשר סביבו יש חנוני שמחזיק בחנות שלו הסחורה עצמה שמחזיק אני, לו יש שפע פרנסה ופדיון הרבה ולי אין פדיון ואין פרנסה. ויען אליו, אבטיחך כי גם לך יהיה שפע ופרנסה בריוח, רק באופן כאשר תראה ששכנך החנוני כשיהי' לו פדיון הרבה תתן תודה להשם יתברך על זה, ותאמר ברוך השם שנותן לאיש ישראלי פרנסה בריוח, אם תעשה כן אבטיחך שיהי' לך גם כן פרנסה בריוח, הגם כי קשה להגיד זאת בלב שלם, אך מקודם תרגיל עצמך לאמר בפיך, ואחרי זה תהי' גם בלבך שייכנסו הדברים ללבך ותאמר בלב שלם, וזהו בפיך ובלבבך לעשותו (דברים ל יד).

יש לו שני קיעלאך כי בו ישמח לבנו כי בשם קדשו בטחנו

וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים וּפְרָעָה חָלָם (מא, א). במדרש (רבתי פרשה פ"ט) אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו (תהלים מ' ה') זה יוסף.

רבי אורי מסטרעליסק זי"ע היה דר אחרי הנשואין בלעמבערג, והיה חי בדחקות גדול ל"ע, בלעמבערג היה דר גיסו של החוזה מלובלין זי"ע ר' לייב די מימעלעס, והיה עשיר, כשנולד לרבי אורי בן זכר, כיבד את ר' לייב די מימעלעס בסנדקאות, אחר הברית לא היה להסטרעליסקער במה לכבד להקהל, והסתובב אנה ואנה ואמר (צוליב דעם אז אורי האט נישט קיין געלט אנצוגרייטן א סעודה, דארף אורי נישט מכנים זיין זיין קינד בבריתו של א"א), וכי בגלל שאורי אין לו מעות להכין סעודה לא יכנים בנו בבריתו של אברהם אבינו ע"ה.

כששמעו זאת האנשים אספו שם מעות והכינו סעודה, לאחר הסעודה ניגש ר' לייב להסטרעליסקער ושאל אותו מה פרנסתו, אמר הסטרעליסקער שיש לו שני קיעלאך (קיעלאך בלה"ק פרות) ומזה מתפרנס, ור' לייב הבין שיש לו שני פרות ומוכר חלב. למחרת צוה ר' לייב לבני ביתו שיקנו החלב רק אצל רבי אורי וישלמו כפליים עבור החלב, כשבאו לקנות חלב אצל הסטרעליסקער, שאלה הרבנית איזה חלב יש לה למכור, הלא אין לה פרה. ניגש ר' לייב להסטרעליסקער, ושאלו הלא אמר שיש לו שני קיעלאך, אמר הסטרעליסקער יש לנו שני פסוקים "כי בו ישמח לבנו, כי בשם קדשו בטחנו", ומזה יש לו פרנסה מכח בטחנו בה'. כשראה זאת ר' לייב החזיק את ביתו של הסטרעליסקער בכל הצטרותם והסטרעליסקער לא ידע כלום כי ישב כל היום בביהמ"ד, פעם שאל את אשתו ממה יש לה פרנסה, אמרה ר' לייב די מימעלעס שולח מעות, אמר הסטרעליסקער אם נגזר עלינו הרהבה אין אנו רוצים שר' לייב די מימעלעס יהיה המשפיע שלנו, (אויב עס אונו באשערט הרהבה ווילן מיר נישט ר' לייב די מימעלעס זאל זיין אונזער משפיע). ועבר לגור בסטרעליסק, ומאז הגיעו אליו אנשים והיה לו פרנסה בהרחבה. (אוצר ישראל עמוד עא)

פרנסה, ואין שעתי פנויה לחנך את ילדי בדרכי התורה ודרך ארץ.

בוא ושמע ענה לו הרבי זצ"ל, ראת מימך דג קטן הנמצא במעי דג גדול, לעולם אין זנבו של הדג הקטן כלפי זנבו של הדג הגדול, אלא ראשו של הדג הקטן נמצא בכיוון זנבו של הדג הגדול למה.

מבאן שלא רדף הדג הגדול אחרי טרפו, אלא הטרף נזדמן לו כשהוא בא נגדו, ללמדך סיים הרבי זצ"ל, שלא יהא אדם רודף אחרי פרנסתו, אלא היא מזדמנת ובאה נגדו.

(אור תורה השלם - אוסטרובצא בסוף קונטרס משמרת כהונה עמוד נח)

כל הכסף שבאו למצרים היו בעבור ישראל

וַיֹּאמֶר שְׁלֹמֹה לְכָם אֵל תִּירָאוּ וְגו' פְּסָקְכֶם בָּא אֵלַי (מג, כג). וקשה איך נכתב בתורה דבר שאינו, שהרי לא בא הכסף שלהם אליו, ונראה דהנה ידוע שיוסף ליקט כל הכסף כמו שאמר הכתוב (בראשית מז, יד) "וילקט יוסף את כל הכסף",

וכוונתו היה ללקטם בשביל ישראל, כדאיתא בגמרא (עי' פסחים קיט) שלשה אוצרות הן. וכך אמר להם עבד יוסף כספכם בא אלי, רוצה לומר הלא כל הכסף הבא אלי מכל העולם הוא כספכם הכל בשבילכם ואם כן למה לי הכסף שלכם, רק שאמר להם בדרך חכמה שהם לא יבינו כוונתו וק"ל. (נועם אלימלך)

עוד לא בא עת לחננה עכ"פ יאמר שימו לחם להשפיע שפע פרנסה וַיִּמְהַר יוֹסֵף כִּי נִכְמְרוּ רַחֲמָיו אֵל אֶחָיו וְגו' וַיָּבֹא הַחֲדָרָה וַיִּבְרַךְ שְׁמָהּ וְגו' וַיִּתְאַפֵּק וַיֹּאמֶר שְׁיִמּוּ לָכֶם (מג, ל-לא). וזה הרמז בפסוק שהתחלנו וימהר יוסף כי נכמרו רחמיו, רמז לצדיק יסוד עולם, נכמרו רחמיו על גודל אריכות הגלות ויבא החדרה ויברך שמה, "ויתאפק ויאמר שימו לחם", לרמז כי אין לדחוק השעה, והצדיק כשוראה כי עודנו לא בא עת לחננה שיהיה הגאולה שלימה, עכ"פ יאמר שימו לחם פי' להשפיע עכ"פ שפע פרנסה שיהיה ריווח בעולם, משוך חסדך ליוצאין ר"ת לח"ם, ובטובו הגדול תמיד לא חסר לנו ואל יחסר לנו כל טוב סלה. (תפארת שלמה בד"ה וזה הרמז)

עובדות וסיפורי צדיקים

רוצה שבקומו בבוקר ישא עיניו למרום בתפילה לבורא כל העולמים ויעתיר לפרנסתו

וַיְהִי מִמֶּנּוּ שְׁנֵתִים יָמִים וּפְרָעָה חָלַם (מא, א). במדרש (רבותי פרשה פ"ט) אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו (תהלים מ' ה) זה יוסף.

דיברו פעם נכבדות לאחד מצאצאי הרה"ק רבי ישכר דוב מבעלזא זי"ע לבוא בקשרי שידוכים עם משפחת אחד מצדיקי הדור, מגדולי בעלי היחס שזכה ותורה וגדולה עלו והתאחדו על שולחנו, כששמע המהרי"ד סירב לאותה הצעה ואמר, רוצה אני שבקומו בבוקר ישא נכדי עיניו למרום בתפילה לבורא כל העולמים ויעתיר עבור פרנסתו ועבור פרנסת אנשי ביתו, ואילו יהיה סמוך לשולחן חותן עשיר, חוששני שישכח שהוא זקוק לעזרת השי"ת.

מי שאינו מכיר טובות השי"ת ומתאונן על מצבו הגשמי אין בכוחו להיות משפיע בישיבה תו"ש

וַיִּשְׁלַח פְּרָעָה וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף וַיְרִיצֵהוּ מִן הַבּוֹר וַיַּגִּדְהוּ וַיַּחַלְהוּ שְׁמֵלָתוֹ וַיָּבֵא אֵל פְּרָעָה (מא, יד). כשיוסף שם כל מבטחו רק על ה' מיד ניצל ברגע, עיין לעיל עמוד תעז: וזכרנו מעשה שסיפר לי הגה"צ הרב אליעזר שולביץ זצ"ל מצעירי תלמידיו של רבי ישראל סאלנטער זצ"ל, שהיה ראש ישיבת לומזה, פעם אחת נזקק למשגיח בישיבתו הגדולה, נסע אל החפץ חיים ובקש ממנו שימליץ לו על אדם המתאים לכהונה במשרה רמה ומכובדת זו, ואכן החפץ חיים הפנה אותו מיד אל אחד שנמנה אז על הגאונים הצעירים של אותה תקופה, אמר עליו שבחיים רבים וקבע שבלי ספק הוא מתאים להיות משפיע רוחני בישיבה גדולה.

כמוכן שקיבל את ההצעה, אך מאחר שהימים היו סמוכים לחג, דחה את נסיעתו של המיועד להיות משגיח בישיבתו עד אחרי החג, כעבור ימים אחדים קיבל ראש הישיבה מכתב מאת החפץ חיים שבו הוא כותב שהוא חוזר בו מן ההמלצה שנתן על אותו פלוני, מעתה הוא מיעץ שלא לקחת אותו להיות משפיע בישיבה. מן המכתב היה ניכר שנכתב בחול המועד, דבר המעיד כי החפץ חיים החשיב את הענין לדבר האבד, עד כדי כך היתה נחרצת החלטתו לחזור בו מהמלצתו.

עם קבלת המכתב חזר הרב אליעזר שולביץ, ונסע שוב אל החפץ חיים לברר את פשר הדבר, בבואו אל החפץ חיים, אמר לו החפץ חיים שלא מצא ח"ו פסול בהואו גברא, אלא שלפני כמה ימים בא לפניו והתאונן על מצבו הגשמי שאין לו פרנסה וכו', דבר זה מהווה עבורי סיבה לחזור בי מהמלצתי, אמר החפץ חיים, והוסיף אדם שמתאונן על מצבו הגשמי אין בכוחו להיות משפיע בישיבה.

ומסיים הנה עבור האדם הגדול ההוא כבר היה הכל מוכן משמים מצב מזהיר בגשמיות וברוחניות כאחת, אילו היה מקבל את המשרה ההיא בודאי היה עולה ומתעלה לזכות את הרבים, דלאו מילתא זוטרתה היא, כדאיתא בחובות הלבבות שהמזכה את הרבים עומד במעלה גבוהה יותר ממלאכי השרת, אילו היה מצדיק עליו את הדין עוד ימים אחדים ומטה את שכמו לסבול, מה נהדר היה מצבו, מכיון שפקעה סבלותו והתאונן איבד את הכל.

שלא יהיה דוחק את השעה להתאפק

וַיִּתְאַפֵּק וַיֹּאמֶר שִׁימוּ לָהֶם (מג, לא). יש לרמז דידוע (עי' משלי כח, כ. עירובין יג, ב. וברש"י) העיקר לפרנסה הוא שלא יהיה דוחק את השעה, זהו שרמז 'ויתאפק' היינו שהוא מתאפק ואינו דוחק את השעה, על ידי זה "ויאמר שימו לחם" ממשיך שפע פרנסה.

אם יהודי מתאפק מהנאותיו נשאר לו חשבון התענוגים שנותנים לו בתענוג רוחני

וַיִּתְאַפֵּק וַיֹּאמֶר שִׁימוּ לָהֶם (מג, לא). אבי הק' ז"ל אמר ויתאפק, אם איש יהודי מתאפק מלמלאות הנאותיו, לא רק בדברים אסורים ע"פ דין תורה, אלא אפי' דברים מותרים ועניני רשות מתאפק שלא למלאות תאוותו לכבודו ית', אז ויאמר שימו לחם, הקב"ה משפיע עליו כל טוב, כי לכל אחד יש חשבון בשמים כמה הנאות מגיעות לו וכמה צער ועגמ"נ, והחכם כשמתאפק מלמלאות תאוותיו ויש לו מזה צער ועגמ"נ מקבל בזה את חלקו המגיעו בצער ועגמ"נ, ונשאר לו חשבון התענוגים, שנותנים לו בתענוג רוחני ובתורה ותפלה.

אבל מי שהוא שוטה מקבל כל תענוגיו עי"ז שממלא בפ"א תאוותיו, ומוכר את הכל בשביל נזיד עדשים, וכמו שאמר הבעש"ט ז"ל על נסיך צעיר אחד יפה תואר שנסע על סוס נהדר, והכל הי' על צד היותר מהודר כולו אומר כבוד הנאה ותענוג, ואמר הבעש"ט זי"ע שיש לו מזל כ"כ גבוה בשמים עד שראוי להיות מלך, אך מרוב תענוג וגאות שיש לו עכשיו מרכיבה זו, קבל את חלקו ואבד מה שרצו לתת לו, וכמ"כ בכל עניני הנאות עוה"ז, מבזבזים את כל הטוב שרוצים לתת לאיש יהודי מן השמים.

דמחמת שהיו כבר כ"ב שנים שלא טעמו טעם יין על כן במעט יין נשתכרו

וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׁכְּרוּ עִמּוֹ (מג, לד). יש לדייק למה הוכפל היה די לכתוב וישכרו עמו, ונתיישב לי על פי מה ששמעתי מבן גיסי מרן שליט"א בשם אביו שליט"א (הוא אא"ז השפת אמת ז"ל), דמחמת שהיו כבר כ"ב שנים שלא טעמו טעם יין ע"כ במעט יין נשתכרו ע"כ, ובזה מיושב לשון וישתו בדרך שתיה, לא כמשתכרים חלילה רק מטעם הנ"ל נשתכרו.

(שפתי צדיק אות לד עמ' קלט)

עובדות וסיפורי צדיקים

איש זה שעשה לי הבזיונות הלא הציל אותי שלא אסתלק מן העולם ושלא אחלה

וַיֹּאמֶר פֶּרְעָה אֶל יוֹסֵף אַחֲרֵי הוֹדִיעַ אֱלֹהִים אֶתְּךָ אֶת כָּל זֹאת וְגו' אֶתָּה תִּהְיֶה עַל בֵּיתִי וְגו' (מא, לט-מ). שמעתי מהברכת אברהם שהיה מספר זאת לקהל אנ"ש כמה וכמה פעמים, פעם היה הר"ר מאיר הגדול מפרימישלאן באיזה בית כנסת, ואיש אחד עשה לו בזיונות גדולים ולא השיב לו שום דבר, ורק כאשר חזר הר"ר מאיר לביתו קרא את הגבאי שלו ומילא לו חבילה גדולה של כל מיני ממתקים ומתנות שילך למסור אותם לאיש בבית הכנסת שעשה לו הבזיונות, ותמיהו על כך החסידים ושאלו את רבם, בשלמא מה שהרבי לא ענה לו כלום היה בזה מעביר על מידותיו, אבל למה לשלוח לו מתנות ומעדנים כאילו עשה לו טובה גדולה.

ענה להם הצדיק, כשיש קיטרוג על איזה יהודי בשמים, לפעמים גוזרים עליו להסתלק מן העולם, אבל באים מליצי היושר וממליצים עליו זכותים ואומרים שדי יהיה לו אם יחלה וזה יהיה במקום מיתה, ואח"כ באים עוד מליצי יושר ואומרים שגם זה יותר מודאי בשבילו, ודי יהיה אם יקבל בזיון גדול ובזה יקבל את ענשו הראוי לו, אם יקבל את הבזיון באהבה ולא יענה למבזהו כלום, ואמר הר"ר מאיר לחסידיו, עכשיו בודאי תבינו, כי באם נחליתי, הגם שהייתי מתרפא אח"כ, אבל כמה יסורים ועגמות נפש היו עוברים עלי ועל אנשי ביתי ולהמקורבים, וגם כשאני יבריא הלא ישארו צלקות קשות ולא אתרפא לגמרי, ואיש זה שעשה לי הבזיונות הלא הציל אותי שלא אסתלק מן העולם ושלא אחלה, וכמה שכר מגיע לו, ולכן שלחתי מתנות ומעדנים האלו.

וסיים הר"ר מאיר ואמר, לפעמים רואים הוריו או רבותיו בעולם הבא, שלבנם או תלמידם בעוה"ז תלוי קיטרוג גדול, והם מתפללים עליו מאד שיפטר רק בבזיון ויוטב לו, ואז אם יש לו שכל הוא מקבל את הבזיון באהבה והכל על מקומו יבוא בשלום, והוא פטר עצמו עם הבזיון ויוטב לו, אבל אם אינו מקבלו באהבה וגם עונה למבזהו דברים, הרי הוא שם את תפילות הוריו ורבותיו לצחוק ותפילתם היתה בחינם.

עתה הנה הבאתי את ראשית פירות המתיקה, מנחת ביכורים, ביכורי גליוני 'אוצר מיני מתיקה', אשר עתידים לצאת לאור עולם אי"ה מכאן ולהבא, להשקות צמאים ולהשביע רעבים, 'לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דבר ה', להשביע בצחצחות את נפשות הצמאים ורבעים לדברים מתוקים ועריבים בעיני אמונה, תורה, תפילה, מידות טובות, התחזקות, ועוד. הגדת ה' לה' אלקי, שאני כפוי טובה, על כל החסד אשר עשה עמדי ואשר עתיד לעשות עמי, במה אקדם לה' אכף לאלוקי מרום, מה אשיב לה' כל תגמילוהי עלי, נדרי לה' אשלם נגדה נא לכל עמו, ואולי זכות זו של זיכוי הרבים וחיווק הרבים, יהיה מעט תשלום מעט מזעיר, על רוב חסדיו בכל עת ועונה.

וכאן הבקשה שטוחה לכל קוראי עונג של גליון זה, אם המצא תימצא איזה שגגה ודבר טעות, אל תמנעו טוב מבעליו והודיעונו נא למען נוכל לתקן מעוות. ואני תפילה, יהי נועם ה' אלקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו, יהי רצון שלא יצא מכלול מתחת ידינו ונזכה להיות בכלל 'זוכה רבים וזכה', אכ"ר.